

W drugim półroczu 2006 roku: przez SAKRAMENT CHRZTU zostali włączeni do Kościoła:
Dawid WŁODAREK, s. Artura

i Agnieszki
Olivia KAZUBEK, c. Bartłomieja i Magdaleny
Zofia OŚMIŃSKA, c. Miłosa i Anny
Krzysztof SAJDAK, s. Jarosława i Anny
Bartosz WASILIK, s. Sebastiana i Magdaleny
Katarzyna STAWIARSKA, c. Ryszarda i Beaty
Jakub MARCZEWSKI, s. Andrzeja i Joanny
Szymon MICHURSKI, s. Wojciecha i Małgorzaty
Magdalena ZAGRODNIK, c. Radosława i Anny
Filip PAWŁOWSKI, s. Piotra i Renaty
Michał ŁUKIANOWSKI, s. Roberta i Elżbiety
Nina KACZKOWSKA, c. Przemysława i Katarzyny
Katarzyna KROCZAK, c. Artura i Marii
Joanna JÓZWIK, c. Michała i Sylwii
Michał MRÓWKA, s. Pawła i Anny
Patrycja WIŚNIEWSKA, c. Macieja i Moniki
Bartosz NIEDUZIAK, s. Pawła i Agnieszki
Karolina KAPUSTA, c. Macieja i Bożeny
Grzegorz HOŁDA, s. Piotra i Iwony
Jan GUT, s. Dawida i Magdaleny
Dominika BUCZKOWSKA, c. Tomasza i Marty
Piotr STASIAK, s. Józefa i Renaty
Damian STASIAK, s. j.w.
Bartosz JASION, s. Mariusza i Sylwii
Bartosz JAŚKIEWICZ, s. Adama i Justyny
Aleksander JAŚKIEWICZ, s. j.w.
Bruno PURZYŃSKI, s. Pawła i Magdaleny
Wiktoria GORZKUŁA, c. Andrzeja i Zofii
Maja IWASZUK, c. Wojciecha i Anny
Aleksander JANIEC, s. Marka i Jolanty
Kacper PROKOPOWICZ, s. Tomasza i Izabeli
Martyna KANTECKA, c. Dariusza i Gabrieli
Dominika GRZEGORZEK, Władysław i Ewa
Konrad GRZEGORZEK, s. j.w.
Amelia KWIETNIEWSKA, c. Piotra i Magdaleny
Konrad CZERMAK, s. Marka i Iwony
Hanna MIKOS, c. Krzysztofa i Jolanty
Alicja SUSŁO, c. Mariusza i Anny

SAKRAMENT MAŁŻEŃSTWA zawarli:

Katarzyna WIELEBIŃSKA i Paweł POLAKIEWICZ
Magdalena KOWALCZYK i Michał PERDEK
Adrianna KULAS i Tomasz KOWALSKI
Dorota MAZUR i Piotr MIKOŁOWSKI
Bernadeta WILUSZ i Paweł CZĄSTKA
Anna MAZUR i Mariusz MATUSZCZAK
Agnieszka SZCZEPAŃSKA i Konrad DUDZIAK
Justyna BUJAK i Piotr PIETRZYK
Dominika BAK i Dariusz SKOWRONEK
Justyna ŻURAK i Krzysztof JAWORSKI
Justyna PETRYSZYN i Piotr KIERZKOWSKI
Anna GROSS i Paweł WIĘCKOWSKI
Ewa REK i Radosław GRZEGORCZYK
Edyta KURZAWA i Paweł KIEŁBASA
Anna DUCHNOWSKA i Paweł PIASECKI
Aneta WALASZEK i Mariusz JANIK
Joanna MAKOWSKA i Piotr PIASECKI
Dagmara DĘBSKA i Krzysztof MARZEC
Judyta PASTERNAK i Mariusz KACZMAREK
Marta BROŻYNA i Ireneusz POLAŃSKI

ŻYĆ WIARĄ

Redakcja i wydawca

Parafia Św. Jakuba i Krzysztofa.
51-310 Wrocław, ul. Krzywoustego 291
tel. 071 345 78 13 (kancelaria)
www.psiepole.archidiecezja.wroc.pl

Odpustowe poświęcenie pojazdów.

■ W ostatnią niedzielę lipca przeżyaliśmy uroczystość odpustową. Msze św. ku czci naszych Patronów sprawował Ks. Biskup Ignacy Dec, ordynariusz Świdnicki. Cieszyliśmy się obecnością Księdza Biskupa, który przed 37 laty był wiaruszem w naszej parafii. Tradycyjnie w dniu odpustu odbywa się błogosławienie pojazdów. Wielu kierowców – także spoza naszej parafii – przybyło do nas, by otrzymać błogosławieństwo z rąk bliskiego dla nas Księdza Biskupa.

■ W lipcu odbywała się parafialna kolonia dla dzieci. Tym razem w dalekim Zagórzu Lubniewskim nad Notecią. Pogoda bardzo sprzyjała 35 dzieciom w wypoczynku i licznych kąpielach. Był realizowany bogaty program wychowawczy, obejmujący także sferę duchową.

■ Nie zabrakło w tym roku rekolekcji oazowych. Kilka osób było w Krakowie. Natomiast 30 młodzieży i dzieci wzięło udział w prawie dwutygodniowej Oazie Nowej Drogi w Jeleniej Górze – Cieplicach.

■ 21 września kazania niedzielne wygłosił nasz parafianin, o. Adam Gut, który udał się w tym roku do pracy misyjnej w Ekwadorze w Ameryce Południowej.

■ W ostatnim tygodniu września odbyła się dwudniowa pielgrzymka seniorów do Krakowa, Wadowic i Kalwarii, zorganizowana przez Zespół Charytatywny i Klub Seniora.

■ W tym roku nastąpiła zmiana organisty. Ze względów zdrowotnych pan Andrzej Orłowski zakończył swoją 23 letnią służbę w naszej parafii, a podjął się jej pan Leszek Stefanowski z Wrocławia.

■ 14 października odbyła się uroczysta Msza św. dla LZN i jej absolwentów z racji 60-lecia istnienia szkoły. Wśród koncelebrujących kapłanów było sześciu absolwentów tej szkoły.

■ W niedzielę Chrystusa Króla Wszechświata nasi ministranci, schola, Eucharystyczny Ruch, oaza i lektorzy, obchodzili swoje święto patronalne. Po uroczystej Mszy św.

Nagradzani w konkursach na kolonii.

odbyło się spotkanie wspólnotowe w sali parafialnej. "Króluj nam Chryste!"

■ Rekolekcje adwentowe prowadził w naszej parafii o. Kazimierz Rychlik ze Zgromadzenia Oblatów Maryi Nepokalanej we Wrocławiu.

■ W lipcu podjęliśmy się remontu dachu na probostwie. To już piąty duży dach remontowany przez naszą wspólnotę parafialną. Ten liczący ponad 200 lat dach wymagał największego wkładu pracy i kosztów (50 tys. zł). Nowa dachówka na probostwie, pięknie wyróżnia się swoim kolorem. Zmiana dachu była możliwa dzięki wysiłkowi wielu osób – pracownikom, inżynierowi i dzięki ofiarom ponad 400 rodzin.

■ Kolejne prace remontowe były w październiku – postawienie części nowego ogrodzenia na cmentarzu parafialnym. Ze względu na istnienie kilkudziesięciu wolnych miejsc oraz możliwości dochowania do istniejących grobów, nasz Cmentarz znowu jest czynny. Przypominamy o obowiązku opłat grobów, mających więcej niż 20 lat i informujemy, iż nie prowadzi się rezerwacji miejsc.

Tegoroczny remont plebaili.

PRACA ZESPOŁU CHARYTATYWNEGO

W roku 2006 koncentrowała się na działalności Świetlicy dla dzieci i Klubu Seniora.

Zajęcia w świetlicy odbywały się 5 razy w tygodniu po 4 godziny. W tym czasie dzieci miały zapewniony podwieczorek, przygotowywany przez panie z Zespołu Charytatywnego i fachową opiekę pedagogiczną. Miały możliwość odrabiania lekcji oraz uczestniczenia w zajęciach z psychologiem, instruktorem muzycznym, informatykiem, pedagogiem, nauczycielami języka angielskiego oraz kapłanem.

Dzieci brały także udział w zajęciach sportowych i plastycznych. Wykonane prace prezentowane były na kiermaszach przedświątecznych. Trzykrotnie zorganizowano wyjazdy do aquaparku.

Z okazji Dnia Dziecka były w Teatrze Polskim. Przygotowały występ z okazji Dnia Matki, a także wiązanek piosenek szanty, którymi umiliły pobyt małym pacjentom w Szpitalu Hematologii Dziecięcej. Z okazji rocznicy Śmierci Ojca Św. Jana Pawła II uczestnicy zajęć świetlicowych zaprezentowali w naszym kościele okolicznościowy program słowno muzyczny.

W tym roku uroczystości obchodziliśmy jubileusz 10 lecia powstania świetlicy, o czym już pisaliśmy w poprzednim numerze naszej gazetki, jak również o organizowanym wypoczynku zimowym i letnim dla dzieci. ▶ 3

ŻYĆ WIARĄ

PISMO PARAFII ŚW. JAKUBA I KRYSZTOFA WE WROCŁAWIU grudzień 2006 3-4 (55)

WCIELENIE – zstąpieniem Boga w nasze życie

Wszystkie religie świata mówią o potrzebie interwencji Boga na ziemi. Doskonalsze religie mówią o potrzebie podniesienia naszego życia w stronę nieba. Tylko chrześcijaństwo mówi o zstąpieniu Boga w nasze zwykłe doświadczenie życia.

Tajemnica to wielka. Wcielenie Syna Bożego wyróżnia chrześcijaństwo spośród wszystkich religii świata i żadna z nich nie jest w stanie przyjąć tej szokującej prawdy, której ludzki rozum nigdy pojąć nie potrafi:

Jak to, co Piękne – może zgodzić się na zniekształcenie, to, co Mądre – chce rozmawiać z tym, co ograniczone i głupie, to, co Święte – pragnie podać rękę temu, kto grzech popełnia, to, co Wszechmocne – potrafi ukryć cały majestat swej potęgi w niemowlęciu, to, co Sprawiedliwe – umie zgodzić się na krzywdzący wyrok śmierci, to, co Boskie – jednoczy się z tym, co ludzkie, na zasadzie miłości dziecka do matki.

W tym zestawieniu najlepiej można dostrzec, jak szczyt religii chrześcijańskiej błyszczy w słońcu Miłości Boga. Przewyższa ten szczyt wszystkie inne szczyty doskonałości religijnej.

Dla wszystkich religii świata przepaść między Bogiem i człowiekiem jest wciąż przepaścią, nad którą człowiek może tylko tęsknym okiem spoglądać w stronę niedostępnego Boga. Dla nas przepaść nie istnieje – Boga mogą przycisnąć do piersi jak matka przyciska do siebie swoje dziecko. O Boga mogą przyjąć w białej Hostii.

Narodzenie Jezusa w Ewangelii wg Św. Łukasza

Ewangeliczne opowiadanie o narodzeniu Jezusa można podzielić na trzy części: 1) Narodzenie Jezusa (2,1-7); 2) Zwiastowanie przez anioła (aniołów) narodzin Pana (2,8-14); 3) Potwierdzenie prawdziwości przekazanej nowiny (2,15-20).

Łukasz zestawia skromne narodziny Jezusa w małym Betlejem z postacią wielkiego cesarza Augusta, którego rząd w Cesarstwie Rzymskim nazwano „Pax Romana” – pokój rzymski. Żądał on od swych poddanych, by oddali mu cześć boską, jako swemu wybawcy i temu, który przynosi pokój. Nie można było znaleźć większego kontrastu: potężny cesarz Rzymu, a z drugiej strony bezbronne dziecko w betlejemskim żłóbku. Łukasz chce podkreślić, iż to właśnie w bezbronności małego dziecka Bóg objawia swą wielkość. Zwycięstwo Boga ujawni się dopiero później – w śmierci Jezusa na krzyżu. We fragmen-

cie 2,4-3 jest mowa o tym, jak Józef udaje się z Maryją do Betlejem, gdzie wcześniej urodził się Dawid, gdzie został pasterzem, i gdzie namaszczonego go na króla (w krajach starożytnego Wschodu jednym z wielu tytułów królewskich był tytuł „pasterza”). Z Dawidem łączono przyszłego władcę – pomazańca (Mesjasz), panującego w majestacie sprawiedliwości i pokoju (por. Mi 5,1; Ez 34,11-16). W przekonaniu ewangelisty panowanie narodzonego dziecka miało mieć zupełnie inny charakter niż rząd Augusta.

O samych narodzinach Jezusa ewangelista opowiedział w sposób bardzo zwięzły (2,6-7). Dopiero tradycja ludowa dodała ▶ 2

W oczekiwaniu nadejścia Pana, życzymy Wam kochani nasi Czytelnicy i Parafianie, by ten szczególny czas dał Wam nadzieję na trud życia, umocnił Waszą wiarę oraz nappełnił Was wewnętrzną radością z przeżywania Cudu przyjsia Boga na świat.

Ksiądz Proboszcz ze współpracownikami

Narodzenie Jezusa

1 ► do opisu tego wydarzenia wiele epizodów (jak np. obecność wołu i osła przy żłobie), o których nie ma mowy w Ewangelii. Wiele legend, związanych z narodzeniem Jezusa pochodzi z tzw. „pism apokryficznych”. Natomiast z opowiadania ewangelisty dowiadujemy się tylko tyle, że Jezus przychodzi na świat, Maryja owija Go w pieluszki i kładzie w żłobie. Jest On synem pierworodnym, a więc poświęconym Bogu. Z kolejnych wierszy (2,8-14) dowiadujemy się, że nowina o narodzeniu się Mesjasza zostaje najpierw przekazana pasterzom, którzy obok rolników i rybaków tworzyli lud „nie znający Prawa” i przez to zaliczani byli do najniższych klas społecznych. Od takich ludzi w Ewangelii Łukaszczy rozpoczyna się głoszenie światu Dobrej Nowiny o zbawieniu. Do tych ludzi Jezus wciąż będzie się zwracał w swym nauczaniu. Na ubóstwo tej grupy społecznej nie należy patrzeć przez pryzmat romantyczności. Ich ubóstwo było bowiem czymś dotkliwym i konkretnym. To, że Łukasz mówi właśnie o pasterzach, bierze się być może z wyobrażeń o pasterzu Dawidzie, najmłodszym z całej rodziny, z którym nikt się jeszcze nie liczy (por. 1Sm 16).

Zwiastowanie pasterzom narodzin Jezusa stanowi punkt zwrotny opowiadania: „DZIŚ W MIEŚCIE DAWIDA NARODZIŁ SIĘ WAM ZBAWICIEL, KTÓRYM JEST MESJASZ, PAN” (w. 11). To oni „otrzymują pierwszy dar mesjański: radosną wieść o narodzeniu Zbawiciela. Pod względem literackim scena przypomina zwiastowanie narodzin Jana Chrzciciela i Jezusa. Występuje w niej zwiastun Pański, tym razem bezimienny, i pojawia się nieodłączny

atrybut angelofanii biblijnych – jasność, która oznacza w Starym Testamencie obecność Boga (por. Wj 16,10; 24,16; 40,34n; Ez 1,28 itd.). Zachowanie się pasterzy jest również stereotypowe: ogarnia ich strach, a zwiastun uspokaja ich tymi samymi słowami, co Zachariasza i Maryję, a potem przekazuje radosne orędzie, i wskazuje znak rozpoznawczy. Podobnie jak zwiastowanie narodzin Jana i Jezusa, a potem narodzenie Jana kończą się hymnami Magnificat i Benedictus, tak zwiastowanie pasterzom narodzin Jezusa zamyka hymn „Chwała Bogu na wysokości”. Centralnym punktem opowiadania jest radosna nowina o narodzeniu Jezusa. Te narodziny sprawiają radość całemu ludowi, ponieważ Jezus przychodzi na świat dla zbawienia wszystkich. Narodziny w mieście Dawidowym, czyli w Betlejem, wskazują na królewskie prawa Jezusa i Jego związek z Dawidem, zaznaczony już przy zwiastowaniu narodzin Jezusa.

Można więc powiedzieć, że wraz z narodzinami Jezusa rozpoczęły się nowe, ostateczne czasy zbawienia. Pasterze, przybywszy na miejsce, zastają wszystko tak, jak im to powiedział anioł. Reakcją ludzi na to wydarzenie jest z jednej strony zdziwienie, z drugiej zaś uwielbienie Boga. Łukasz podkreśla szczególnie postawę Maryi. Jest ona przedstawicielką ubogich, którzy polegają nie na własnych siłach, lecz zdają się na Pana (por. 1,48). Dlatego też przedstawia w niej obraz prawdziwego ucznia Jezusa, który wsłuchuje się w treść Dobrej Nowiny, zastanawia się nad jej znaczeniem oraz w oparciu o nią kształtuje swe życie (por. 11, 27-28).

Licznie zgromadzeni na Mszy św. odpustowej.

Z dwudniowej pielgrzymki do Krakowa, Wadowic i Kalwarii Z.

O umiłowaniu Biblii

Romana Brandstaettera (zmarł w 1987 r.) można nazwać Człowiekiem Księgi. Bowiem jak żaden inny pisarz umiłował Biblię, wnikliwie ją czytał, trudząc się przy sztuce jej przekładu, starał się żyć według niej i ciągle do niej wracał w swych utworach. Wyznał, że od swojego dziadka otrzymał testament: „Będziesz Biblię kochał więcej niż rodziców... Więcej niż mnie... Nigdy się z nią nie rozstań...”

Testament ten powinien stać się dla każdego chrześcijanina serdecznym nakazem.

Symbole świąt

Święta Bożego Narodzenia są bardzo miłe i wymowne w swej treści. Warto sięgnąć na nowo do ich myśli i wartości, by stały się coraz bardziej świadome i pełne obecności Chrystusa, bez narodzenia którego tych świąt w ogóle nie byłoby w naszym kalendarzu.

Kolędy

Według tradycji autorem pierwszej kolędy był św. Franciszek z Asyżu. Do Polski zwyczaj śpiewania kolęd dotarł w XIV wieku. „Anioł pasterzom mówi” – to przetłumaczony z oryginału prastary hymn łaciński z początków chrześcijaństwa. Ulubiona do dziś kolęda: „Przybieżeli do Betlejem” pochodzi z 1631 roku. Nastrojową kołysankę „Lulajże Jezuniu” Fryderyk Chopin wplótł w porywie tęsknoty za Ojczyzną do swego przepięknego Scherza h-moll. Jedną z najpiękniejszych i najchętniej śpiewanych kolęd przybyła do nas z Austrii, a znana jest chyba na całym świecie – „Cicha noc”. Ułożył ją w noc wigilijną 1818 roku w Obersdorfie ksiądz Joseph Mohr, a melodię skomponował jego organista Franz Xavier Gruber. Wszystkie one niosą ze sobą radość Bożego Narodzenia. Bez śpiewu kolęd nie tylko w kościele, ale też w naszym domu pozbawimy te święta czegoś bardzo ważnego, mianowicie ducha i treści wydarzeń betlejemskiej nocy.

Oplątki

Wigilijną tradycją spotykaną jedynie w Polsce jest dzielenie się oplątkiem przed rozpoczęciem uroczystej wieczerzy. Zwyczaj łamania się oplątkiem, czyli białym, bardzo cienkim, niekwaszonym (inaczej: praśnym) chlebem, symbolizuje gotowość do dzielenia się chlebem z innymi, do wybaczenia wszelkich urazów, do pojednania. Dziękując się oplątkiem, składamy sobie serdeczne życzenia. Oplątki znane były Kościołowi od wielu wieków. Błogosławiono je podczas nabożeństw i zanoszono tym, którzy nie mogli przybyć z wspólną modlitwą. Natomiast polska tradycja dzielenia się oplątkiem w dniu Wigilii pochodzi z XV stulecia. Tradycja ta upowszechniła się jednak później – w XVIII w. Nazwa „opła-

tek” pochodzi z łacińskiego „oblatum”, czyli dar ofiarny.

Wolne miejsce przy stole

Nasze Boże Narodzenie to w tradycji zachowane wolne miejsce przy stole dla niespodziewanego gościa. „Kiedy tam (tj. w Betlejem) przebywali, nadszedł dla Maryi czas rozwiązania. Porodziła swego pierworodnego Syna, owinęła Go w pieluszki i położyła w żłobie, gdyż nie było dla nich miejsca w gospodzie” Dzisiaj grota, stajnia betlejemską jest nasz dom i serce. Czy jest w nim wolne miejsce dla niezwykłego gościa, dla Jezusa Chrystusa.

Choinka

Drzewko bożonarodzeniowe pojawiło się w XVI wieku w Alzacji, gdzie wstawiano drzewka i ubierano je ozdobami z papieru i jabłkami (nawiązanie do rajskiego drzewa). Choinki szybo stały się popularne w Niemczech. Nieco później obyczaj ten przejął kościół katolicki, rozpowszechniając go w krajach Europy Północnej i Środkowej. Od tej pory jest najważniejszym elementem świąt. Do Polski przeniesli go niemieccy protestanci na przełomie XVIII i XIX wieku. Wyparła tradycyjna polska ozdoba, jaką była podłaźniczka (ze świerka lub sosnowa gałąź wieszana pod sufitem jako ozdoba w czasie świąt Bożego Narodzenia).

Dawnymi, tradycyjnymi zdobieniami choinkowymi były ciastka, pierniczki, orzechy, małe, czerwone tzw. rajske jabłuszka, własnoręcznie wykonywane w czasie adwentu ozdoby z bibuły, kolorowych papierów, piórek, wydmuszek, słomy i źdźbeł traw, kłosów zbóż itp. Na gałązkach w wieczór wigilijny zapalano świeczki i tzw. zimne ognie. Współcześnie, w zależności od kraju, ubiera się je nieco inaczej. W większości krajów drzewko ubiera wspólnie cała rodzina w dzień wigilijny. Do dzisiaj w wigilijny wieczór pod choinką znajdują się prezenty, przyniesione, w zależności od regionu, przez Aniołka lub Świętego Mikołaja. Jest to tradycja rzadko spotykana w innych krajach, gdzie, jeśli w ogóle jest taki zwyczaj, prezenty są ofiarowywane w Boże Narodzenie.

Uczestnicy oazy w nowej jeleniogórskiej parafii.

Uczestnicy tegorocznej kolonii dziecięcej w dniu wyjazdu.

Wybrał to co niemocne

Przez pierwsze trzy wieki po narodzeniu Chrystusa, w gminach chrześcijańskich nie obchodzono świąt Bożego Narodzenia. Główną przeszkodą były zwyczaje świąt pogańskich. W owych wiekach powszechnie i hucznie obchodzono bowiem urodziny licznych bogów i rocznice urodzin cesarzy rzymskich. Chrześcijanie przeciwstawiali się podobnym praktykom i nie chcieli uczestniczyć w pogańskich zwyczajach. We wspólnotach chrześcijańskich – żyjących przecież w ukryciu – obchodzono rocznice śmierci (często męczeńskiej) współwyznawców, tj. ich czas chwalebnych narodzin dla nieba. Dopiero w połowie czwartego wieku, po uznaniu przez cesarza Konstantyna chrześcijaństwa za religię równoprawną z innymi, zaczęto oficjalnie kultuwać narodziny Chrystusa.

Współcześnie, Boże Narodzenie stało się na całym świecie wielkim, hucznie obchodzonym świętem, w którym jest coraz mniej wiary, a coraz więcej komercji. Dla wielu ludzi jest to czas intensywnego handlu i znacznych zysków. Nasuwa się pewna analogia z czasami pierwszych chrześcijan. Podobnie, jak przed wiekami urządzano dla tłumów igrzyska, tak obecnie organizuje się przedświąteczny handel. Już bowiem od początków grudnia, w dużych skle-

pach rozpoczyna się szeroka reklama zachęcająca do zakupów „gwiazdkowych”. Kolorowe bombki przysłoniły swym złudnym blaskiem prawdziwy sens betlejemskiego żłóbka.

Boże Narodzenie jest świętem pokory, ubóstwa, ogolocenia, poniżenia Syna Bożego, który przybywa aby obdarzyć nas swoją nieskończoną Miłością. Czas narodzenia Chrystusa otworzył bowiem ważny rozdział w historii zbawienia. Oto Druga Osoba Trójcy Świętej – Syn Boży stał się prawdziwie człowiekiem! I to człowieczeństwo nie jest udawane, ani pozorne, lecz całkowicie realne, od nędnego narodzenia wśród zwierząt betlejemskiej stajenki, aż po ból, poniżenie i męczeństwo krzyżowej śmierci na Golgocie. Narodzenie Chrystusa zmieniło obowiązujący powszechnie system wartości. Bóg powiedział „nie” ziemskim wyobrażeniom potęgi, wielkości i władzy. Betlejemską stajenką przywróciła nadzieję maluczkim, słabym, opuszczonym i nędnym. Bóg stał się człowiekiem, czyli wszedł w historię ludzką, nie po to, aby się jej przeciwstawić, ale raczej aby ją oświecić, ukierunkować, zbawić, odkupując każdą poszczególną duszę. Taki jest sens Wcielenia Słowa, taki jest prawdziwy sens Bożego Narodzenia, święta prawdziwej radości i prawdziwej nadziei.

Z ŻYCIA PARAFII (C.D.)

oraz sakrament małżeństwa zawarli:

Urszula CEDRO i Rafał FLORCZAK
Anna SITEK i Grzegorz WIŚNIEWSKI
Sylvia WAGIL i Grzegorz BEYGA
Joanna OLECH i Tomasz PIRERZ
Joanna WAWROWICZ i Dariusz SZEWCZAK
Katarzyna JANIEC i Krzysztof ZIELIŃSKI
Dorota SYMONOWICZ i Patryk ZIENKIEWICZ
Agata CZAPELSKA i Mateusz KAWAŚNICKI
Aneta LICZNAROWSKA i Tomasz ŚWIADER
Paulina KACZYŃSKA i Michał KASPRZAK

ZMARLI w Chrystusie Panu:

Maria ORZEŁEK (1928 Gorzyce; 1.07.br.)
Artur CZUBASZEK (1965 Płock; 7.07.br.)
Zdzisław BĄCZYK (1927 Poznań; 23.07.br.)
Zbigniew WILCZYŃSKI (1944 Jędrzejów; 5.08.br.)
Zefiryn HOŁUBOWICZ (1933 Tobiłowo; 11.08.br.)
Elżbieta BANASIK (1956 Wrocław; 14.08.br.)
Lidia SZELACHOWSKA (1947 Pustków; 24.08.br.)
Jan RUDEK (1929 Paryż; 10.09.br.)
Zbigniew GUZIK (1943 Karabniki; 29.09.br.)
Tadeusz SKOP (1929 Białohorszcze; 30.09.br.)
Anna KLUBA (1918 Bychów; 28.09.br.)
Jan BIENIARZ (1925 Lwów; 29.09.br.)
Karolina DOSZŁA (1994 Wrocław; 3.10.br.)
Stanisław LECH (1923 ; 7.10.br.)
Janina WÓJCIKOWSKA (1935 Ostrowiec; 11.10.br.)
Józefa BIELICKA (1931 Folwarki; 14.10.br.)
Magdalena SZELEST (1925 Skomlin; 14.10.br.)
Henryk DOMAGAŁA (1936 Chruscice; 21.10.br.)
Czesław GAWŁOWSKI (1941 Praszka; 27.10.br.)
Halina SIKORA (1946 Strzelce; 2.11.br.)
Wanda OLESIEWICZ (1925 Lwów; 11.11.br.)
Janusz MARCINIAK (1941 Wołyńskie; 29.11.br.)
Stanisław TRARLAGA (1923 Strzelce W; 2.12.br.)
Zbigniew PODSIADŁO (1957 Wrocław; 7.12.br.)
Helena ŻBIK (1919 Czernichów; 9.12.br.)
Władysław SIKORA (1940 Dobrówka Sz; 10.12.br.)
Agnieszka PISZCZAN (1909 Drołtowo; 14.12.br.)

PRACA ZESPOŁU CHARYTATYWNEGO

4 ► Wspólnota „Złoty Jesienny Liść” spotykała się 3 razy w tygodniu. Do stałych elementów programu należy zaliczyć „szkołę kręgosłupa” tzn. gimnastykę korekcyjną, prowadzoną przez profesjonalną instruktorkę. Istotnym elementem spotkań to zajęcia manualne. Czystym gościem zajęć jest dietetyczka. Tradycją stały się też pokazy układania bukietów i spotkania z kosmetyczką. Dla bywalców wspólnoty zorganizowano dwa wyjścia do kina oraz dwie pielgrzymki. Odbłyły się też zabawy: karnawałowa i andrzejkowa.

Dzięki hojności parafian na cele charytatywne zebrano w tym roku kwotę 7.520 zł., które przeznaczono na: sprzątanie pomieszczeń (3.000 zł), zapomogi dla rodzin wielodzietnych i osób samotnych (450zł.), obiady dla dziecka (69 zł.), paczki od św. Mikołaja (500 zł), Wigilia (350 zł), Jubileusz 10-lecia świetlicy (450 zł), bieżące funkcjonowanie świetlicy (775 zł), kolonia letnia (828 zł), pielgrzymki dla seniorów (624 zł) i na bieżące funkcjonowanie klubu seniora (474 zł). Ze sprzedaży ozdób świątecznych na kiermaszach prowadzonych przez klub seniora, uzyskano kwotę 1.550 zł., które przeznaczono na dofinansowanie wypoczynku letniego i zimowego dla dzieci. Zyski z loterii fantowej (850 zł) przeznaczono na pokrycie kosztów festynu z okazji 10-lecia świetlicy (nagrody, ognisko, szcudlarze, zamek, koszyki strojów itp.) – natomiast nagrodę główną (rower) oraz tort sfinansowali fundatorzy.